

Bob De Moor wordt als Wildeman verteed door schuldgevoel. — © Fred Debrock

RECENSIE. Jeroen Olyslaegers diept zijn ‘tragische kloot’ verder uit op de planken

“Zou het waar zijn dat de Allerhoogste ons de rekening presenteert”, mijmert acteur Bob De Moor in *Wildeman*? Door zijn jongste boek *Wildevrouw* om te werken tot de monoloog *Wildeman*, wekt auteur Jeroen Olyslaegers zijn hoofdpersonage Beer verder tot leven als een door schuldgevoel verteede oude man.

Ilse Dewever

Gisteren om 14:28

Wat zag de 16de eeuw in Antwerpen er in *Wildevrouw* bruisend uit! In zijn roman voert Jeroen Olyslaegers zowel gewone burgers als edele heren en buitenlandse handelaars en kunstenaars op. Ze zitten zij aan zij aan de toeg van Beer, die een herberg uitbaat op het Zand. Net als zijn vader is Beer een Wildeman. Zo’n type dat rond Lichtmis de straat op trekt om in berenpak met knots bij wijze van ritueel de lente aan te kondigen. “Als de mensen met u lachen, dan staan hun beurzen open”, werd Beer als jongeman voorgehouden. “Ze vinden het plezant dat ge een tragische kloot zijt.”

De Antwerpse Gouden Eeuw had Beer geen windeieren gelegd, maar de beeldenstorm dwingt hem en andere opgejaagde stedelingen te vluchten naar Amsterdam. Het is daar, op de zolder boven zijn nieuwe kroeg, dat we Beer (Bob De Moor) treffen in het theaterstuk *Wildeman*. Hij zit op een bankje, de kruik brandewijn naast zich, en mijmert over

zijn gouden jaren aan de Schelde. “Ge hoort wat, als ge bier schenkt. Een herbergier staart in de pispot van ieders walmende ziel”, monkelt de oude man, maar ook zijn eigen hart is bezwaard. Drie vrouwen is hij verloren in het kraambed. “Zij zijn door mij bevrucht met verderf.”

Freaks

Toch zijn het niet in de eerste plaats die jonggestorven moeders die aan Beers geweten knagen. De moeder van de dochter die hem nu helpt in zijn café in de Warmoesstraat, dié blijft door zijn hoofd spoken. Gehuld in dierenvelen werd het duo jaren geleden over de Schelde aangevoerd uit het Hoge Noorden. Beer bood moeder en dochter onderdak, maar niet alleen dat. Wie er een stuiver voor over had, kon hen als freaks op zijn zolder gaan monsteren. Hoewel hij zelf vaak het voorwerp was van spot, blijft die wandaad Beer achtervolgen. “Verdriet mismeestert een mens. Angst doet dat ook.”

Om van deze theatermonoloog te kunnen genieten is voorkennis van Olyslaegers’ roman niet nodig. Meer dan de grote lijnen samen te vatten in een notendop, diept de auteur in de monoloog ook de mythologische rol van de figuren ‘wildeman’ en ‘wildevrouw’ verder uit. Daarvoor hanteert hij een heerlijk barokke taal. Omdat bij Olyslaegers elke zin telt, hoefde deze monoloog niet langer te duren dan een uur. Als rasacteur doet Bob De Moor de tekst alle eer aan. Zijn heldere voordracht schept inzicht in het verhaal en doet verlangen naar meer. Misschien toch dat boek maar eens lezen?

Wildeman, nog tot 30/9 in CC De Kern in Wilrijk, daarna op tournee door Vlaanderen. www.malpertuis.be